

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Adalet Bakanlığı verilerine göre, 2002-2010 yılları arasında kadın cinayetlerinde %1400 artış olmuştur. 2002 yılında 66 kadın öldürülürken, bu sayı 2009'un ilk 7 ayında 953'e yükselmiştir. 2003'te 83, 2004'te 164, 2005'te 317, 2006'da 663, 2007'de 1011, 2008'de ise 806 kadın yaşamını yitirmiştir. Bu durum, kadının, toplumda birey olarak algılanmadığını, söz hakkı olmayan, itaat etme yükümlülüğü olan bir cins olarak kabul edildiğini göstermektedir. Rakamlar, kadına yönelik şiddetin yıldan yıla yükseldiğini ortaya koymaktadır.

Kamuoyunda uzun bir süre konuşulan Münevver Karabulut'un vahşice katledilmesi, Ankara'da Ayşe Paşalı'nın eski eşi tarafından sokak ortasında canına kıyılması, Güldünya Tören'in namus gerekçesiyle gencecik yaşta hayatına son verilmesi ve İstanbul Bayrampaşa'da eski eşi tarafından, Tuğba Özbek'in yakılarak öldürülmesi kadın cinayetlerine verilebilecek örneklerden sadece birkaç tanesidir.

2011 yılının ilk 6 ayı içinde 130 kadın, cinayete kurban gitmiştir. Bu da devletin, hükümetin ve toplumun kadına bakış açısında bir gelişme olmadığının göstergesidir.

Okulda, evde ve çalışma hayatında kadına yönelik fiziksel ve psikolojik şiddetin örneklerine rastlanmaktadır. Bu kabul edilemez tablonun ortadan kaldırılması, kadınlara yönelik saldırıların engellenmesi ve eşitsizliklerin giderilmesi için öncelikle şiddetin kaynağının belirlenmesi son derece önemlidir.

Sanıldığı gibi aksine şiddetin tek bir nedeni yoktur. Aile içinde şiddeti görerek büyüyen çocukların, şiddeti kanıksamaları ve büyüdüklerinde şiddet gören ya da şiddet uygulayan bireyler olmaları yüksek bir olasılıktır. Bu da sorunun önemini daha da arttırmaktadır. Bu nedenle aile içi şiddet başta olmak üzere, her türlü kötü muamelenin engellenmesinde Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne sorumluluk düşmektedir. Kadına karşı şiddetin yasal, ekonomik, kültürel, sosyal ve siyasal nedenlerinin ilgili kurum ve kuruluşlarla işbirliği içinde tespiti konusunda parlamentoya önemli görevler düşmektedir. Ancak bu yolla, bu toplumsal sorunun çözümü yönünde ciddi bir adım atılabilecektir.

Kadın zaten toplum içinde hor görülüp, dışlanmaktadır. Ayrıca bir de fiziksel ve psikolojik şiddete maruz kalmaktadır. Üstelik şiddeti uygulayanlar değil, mağdur olan kadınlar suçlanmaktadır. Bu durum sadece şiddeti uygulayanları sözle kınayarak geçirilemeyecek kadar önemlidir. Bunun hukuksal ve toplumsal yaptırımları olmalıdır.

Şiddete maruz kalan kadının temel ihtiyaçlarının karşılanması yanında psikolojik olarak da desteklenmesi gerekir. Bu, kadının çok daha güçlü ve sağlıklı bir birey olmasını sağlayacaktır. Sağlıklı düşünen, üreten başkalarının haklarına saygı gösteren ve saygı gören bireylerden oluşan bir toplum haline gelinebilmesinin ön koşullarından biri kadına yönelik şiddetin engellenmesidir.

Anayasa'nın 17.maddesinde yaşam hakkı düzenlenirken, 56. maddesinde de her bireyin sağlıklı bir çevrede yaşama hakkına sahip olması gerektiği vurgulanmıştır. Bunların yanında daha pek çok temel hak ve hürriyet, Anayasa ve uluslararası sözleşmelerle teminat altına alınmıştır. Ancak sadece yasal düzenlemelerle bu sorununun çözülemediği ortadadır. Bu nedenle hükümet yasal düzenlemelerin yanında, sivil toplum kuruluşları ile işbirliği içinde kadın - erkek eşitliğinin vazgeçilmezliğini toplumun tüm kesimlerine anlatacak eğitim ve yayın faaliyetlerini başlatmalıdır. Bu kapsamda özellikle çocuklar hedef kitle olarak belirlenmeli, eğitim müfredatı da buna göre düzenlenmelidir. Örneğin okul kitaplarında anneyi sadece ev işi yapan babayı da sadece eve para getiren rol modeller olarak ortaya koyan anlayıştan vazgeçilmelidir. Kadına yönelik pozitif ayrımcılık da sadece bir yasa maddesi olarak kalmamalı, ekonomiden, eğitime, çalışma hayatından siyasete, her alanda kadınlar bundan yararlanabilmelidir.

Kadına yönelik şiddetin nedenleri ile bu nedenlerin ortadan kaldırılması için yapılacakların tespiti amacıyla, Anayasa'nın 98. ve Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün 104. ve 105. maddeleri gereğince meclis araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz.21.10.2011

Emre Çiğdem

Mustafa MOROĞLU
İzmir Milletvekili

Thar DEMİRÖZ
Bursa

ÖZGÜR ÖZTÜRK

Kağan Kurt

Ahmet TOPRAK

ETKİLELİ M.

Prof. Dr. AYDIN AYDIN
İstanbul Milletvekili

Ali Demirelli
Adana

X. Çiğdem Orhan Düzgün

Haydar Akar
Kocaeli

Op. Dr. Arif Bulut
Antalya

Robert
X. Çiğdem

Gürhan Aca
Antalya M. V.

H. Kerim ÖZKAN
BURDUR M. V.

Ali Rıza Özkaya

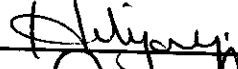
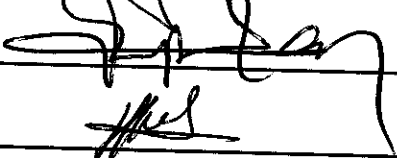
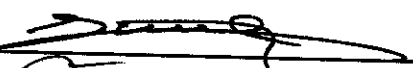
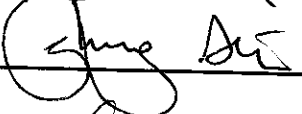
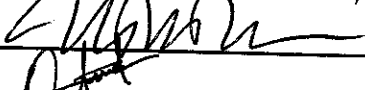
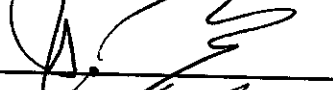
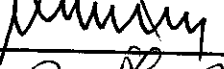
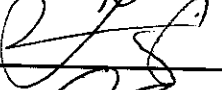
Mehmet Hilal Kapla
Kocaeli

Dr. Serpil Tandoğan
İST.

Mehmet
GUMHURİYETİ
1923
GRUP BAŞKANLIĞI

İstanbul Milletvekili

Dr. Candan YÜCEER
TEKİRDAĞ M. V.

	ADI SOYADI	SEÇİM BÖLGESİ	İMZA
19	Süleyman Çelebi	İSTANBUL	
20	Hülya Güven	İzmir	
21	Osman Kaptan	Ankara	
22	Mehmet Fekir	Gaziantep	
23	Ali Sarıbaş	Çanakkale	
24	Arif Aker	Mersin	
25	F. Nur Sertir	İstanbul	
26	P. Faruk Doğan	Adana	
27	Osman Kırıkkale	İSTANBUL	
28	İdris Yılmaz	Ordu	
29	Dilek Aker Yılmaz	İSFAH	
30	Nurettin Demir	Muğla	
31	Dr. Muharrem İsmail	Erzurum	
32	Tuğut Dilek	Kırklareli	
33	AYLIN KALLIYAKI	ANKARA	
34	AYKAN ERDEMİR	BURSA	
35	Mahmut Tunalı	İstanbul	
36	Mehmet Volkan Canaklıoğlu	Trabzon	
37	İhsan Özkes	İstanbul	
38	Salak PAZIR	İstanbul	
39	Sedef Küçük	İstanbul	